

An aerial photograph of the ocean with several seagulls in flight and three sharks swimming below. The seagulls are white with dark wings, and the sharks are dark silhouettes against the blue water. The text is overlaid on the image.

ABBY GENIOVÁ

strážci

světla

Nehostinné Farallonské ostrovy slouží jako jeviště pro děsivé a poutavé dobrodružství mistrovské vypravěčky.

Publishers Weekly

host

ABBY GENIOVÁ

**strážci
světla**

ABBY GENIOVÁ

strážci světla

Brno 2018

The Lightkeepers

Copyright © 2016 Abby Geni

Cover photo by Berke/Shutterstock.com

Translation © Anna Halfarová, 2018

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-717-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-718-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-719-5 (Formát MobiPocket)

Scottovi

prolog

Ptáci bojovně pokřikují. Miranda vidí, jak se k ní otáčí hejno racků. Bílé peří. Lesklé zobáky. Šílené oči. Má s nimi své zkušenosti, ví, jakého násilí jsou schopni, a je jí okamžitě jasné, k čemu se chystají. Pohybují se v útočné formaci, obkličují ji jako bombardéry naváděné na cíl.

Miranda je na cestě k trajektu. Zrychlí, dlouhými kroky zdolává kopec, batoh se jí pohupuje na zádech. Lod' má zpoždění, což není žádné překvapení. Vždycky má zpoždění. Je to jedna z mála konstant na ostrovech.

Vzduchem se nese šplouchání vln. Souostroví je dnes zahalené v oparu. V letních měsících jsou zde mlhy poměrně časté. Odpoledne tu zřídka bývají vlahá a zlatavá, nikdo se tu neopaluje. Obzor je zamžený, slunce připomíná navlhlý dětský větrník. Miranda narazí na úsek, kde se drolí kamení, klouže jí to a smeká se. Nemůže se dočkat, až bude pryč, ale musí být při smyslech a našlapovat opatrně. Cestou ji brzdí hnízda a ptáčata. Racci pokryli každý kousíček trávy a žuly, zem jako by byla zasněžená. Uprostřed toho

všeho stojí Miranda, nepatřičná, jako osamocená borovice v bílém poli.

Ptáci nejsou tiší společníci. Šešestí křídly. Písklata skřehotají, protože chtějí nakrmit. Rodiče jim rozhořčeně odpovídají. Čas od času vypukne roztržka, hádka o teritorium, třepotání křídel, sprška krve. Ani Mirandu nic nechrání před jejich majetnickou, fanatickou úzkostí. Několik racků ji sleduje od té doby, co opustila bezpečí domu. Co nevidět zaútočí. Roztažená křídla, zářící oči. Přilétají blíž a blíž.

Ale Miranda se připravila. Navlékla si tlusté kožené rukavice, aby si před nálety racků chránila co největší část těla. Okolo kotníků má upevněný obojek proti parazitům, aby se jí na kůži nedostali ptačí roztoči. Masku na tváři jí pomáhá snést zápach čpavku z guána. Na hlavu si nemotorně nasadila ochrannou přilbu a pod ni jako dodatečnou tlumící vrstvu ještě pletenou čepici. Je zabalená do ponča, už pošpiněného mazlavým trusem, který na ni racci namířili a vypálili jako zbraň. Až se objeví loď, všechno to ze sebe shodí. Zbaví se svého oblečení jako špion, který se převléká do jiného kostýmu — stáhne si paruku a vyndá falešné zuby, odepne pistoli a uteče ze scény, za chvíli nebude přitahovat žádnou pozornost, bude jen další tvář v davu.

Starou krosnu má napěchovanou, ale žádný velký majetek v ní nemá. Sbírkou mušlí. Papuchalčí pírkem pro štěstí. Žraločí zub, drobný a zoubkovaný. Je zvláštní odcházet od sudu jen s batohem, po takové době, kterou tady strávila. Ale věci tu dlouho nevydrží. Džíny, které si s sebou kdysi dávno přivezla, se rozpadly. Knížky napadla plíseň. Ergonomický polštář je plný myších bobků. Jediné, co se jí podařilo uchránit — za cenu značného úsilí, kdy musela použít vodotěsné vaky a zapojit veškerou svou inteligenci a opatrnost —, jsou tři digitální fotoaparáty, jeden velkoformátový

přístroj a několik krabic s nevyvolanými filmy. To jsou její poklady. Na fotografiích zachycovala ostrovy ve všech jejich náladách, od křišťálově čistého jasu zimního slunce po divoké podzimní bouře. Ostrovů je tu víc než tucet. Miranda zvěčnila každý z nich. Čokoládový úlomek, tmavý obrys na pozadí jiskřivého oceánu. Mohutný pahorek zvaný Homole cukru. Ostrůvky Opilého strýčka vystrkující z vln své holé hlavičky. A zdejší lidi. Těch pár, co tu zbyli. Ty taky vyfotila.

Úder přijde bez varování. Racek narazí Mirandě do spánku a ona zavravorá. Vykřikne, helma se jí sveze k očím. Okolo ramen jí s ohlušujícím rámusem pleskají křídla. Ani racek nevyvázne bez zranění, očividně zmatený se zhrouť k zemi. Miranda se nezastaví. Roztřesená a rozcuchaná pokračuje dál k vodě. Ví, že na otevřeném prostranství se nesmí zastavit. Vystoupá na útes a sotva přitom popadá dech, konečně dosáhne hřebene.

Víc než deset metrů od břehu se vznáší stěna z husté mlhy. Spirály mlžného oparu se svíjejí nad oceánem jako dýmající řeřavé uhlíky. Miranda si upraví helmu. Ptáci si teď udržují odstup, přeskupují se, váhají. Vřískají výhrůžky a varování. Miranda koutkem oka vnímá, jak hroživé stíny plachtí a řítí se dolů.

Pak se nad vodou ozve burácení motoru. Přes povyk racků ho skoro nejde slyšet. Miranda sleduje, jak se před lodí pomalu vynořuje z mlhy. Její zjevení má v sobě něco neoohroženého, jako by to byl výstup v kouzelnickém představení. Vypadá to, jako když se loď v bolestech rodí, vynořuje se odnikud, z mlhy, ze snů. Miranda téměř proti své vůli zvedne obě ruce nad hlavu a začne zoufale mávat. Plavidlo je pořád moc daleko na to, aby poznala, jestli jí kapitán Joe zamával zpátky. Pozoruje, jak se loď valí příbojem. Okolo ní víří vřeštící racci. Nevzdali se. Svou nenávist

budou dávat najevo až do hořkého konce. Miranda ví, co by jí udělali, kdyby měli příležitost. Ví, jak nebezpečně můžou tyhle ostrovy být. Ví to líp než kdokoliv jiný.

Za půl hodiny už je Miranda na trajektu. Jako vždycky ji rychle dostihne mořská nemoc, a tak se opře o zábradlí, cítí, jak se jí žaludek zvedá v rytmu pohupující se paluby. Je připravena odjet, poprvé za celý rok je připravena opustit ostrovy. Od břehu ji dělí šest metrů a celý svět. Kapitán Joe se na lodi činí, provádí záhadné námořnické manévry: odvíjí lano, posouvá páku, zkouší odolnost zástrčky. Trajekt se kodrcá od břehu a oceán se točí, krouží okolo vlastní osy. Z téhle perspektivy vypadá krajina úplně jinak, ostrovy jsou malé, mlha připomíná jemnou záclonku, ptáci působí křehce a neškodně jako skládanka origami. Miranda zadrží dech, na pocit bezpečí si odvykla.

Sundala si obojky proti parazitům, pončo, helmu a masku. Ale přesto má nepříjemný pocit, že její oblečení — pracovní boty s ocelovou špičkou, pletená čepice a mužská bunda, kterou si přivlastnila na památku — nevypadá úplně normálně. Její oděv se nehodí nikam jinam než na Farallony. V Kalifornii si o ní asi budou myslet, že je bezdomovec. Kolemjdoucí ji budou litovat a budou jí nabízet drobné. Kdyby jenom věděli.

Loď kráží vodu před sebou. Stopa, která za ní zůstává, naznačuje cestu zpátky ke břehu. Miranda chce pozorovat ostrovy ztrácející se v dálce, dokud je nepohltní mlha. Souostroví je sbírka ostrůvků, drobné seskupení, tečka na mapě. Jihovýchodní Farallon je jako jediný z nich obyvatelný. Nachází se na něm pás zeleně, v něm stojí chata, a taky maják, lodě a dva stromky hrdě vzdorující větru, jejichž koruny se v touze po společnosti proluly. Okolo tohoto ústředního ostrova jsou rozeseté skulptury z holého kamene, tak nepatrné, že se na nich rostliny neuchytí.

Buší do nich vlnobítí a zdobí je svijonožci. Loď se vzdaluje od břehu, Miranda se kousne do rtu. Trochu doufá, že zahlédne lidskou postavu, jak na kraji útesu čeká, až bude moct Mirandu vyprovodit a zamávat jí na rozloučenou. Ale po tom všem, co se přihodilo, by měla vědět, že se to nestane. Nikdo tam nestojí. Ostrovy vypadají opuštěně. Proti hradbě mraků vystupuje černý a nehybný maják. Chata skoro není vidět, schovává se za úbočím.

Vlny jsou vyšší a vyšší, vzdouvají se pod trupem lodi. Otevře se výhled na Sedlo, kde se to hemží lachtany, někteří leží na sobě a pospávají, další směšně poskakují po pláži. Trajekt se brzy ponoří do mlhy. Kapitán Joe si uvnitř přístřešku prozpěvuje, veselou melodii odnáší vítr. Miranda sleduje, jak jsou ostrovy čím dál éteričtější a zastřenější. Opar je zbavuje ostrých hran, rozmazává jejich obrysy. Miranda přimhouří oči a naposled se zadívá na pobřeží. Chvilí má pocit, jako by ona sama byla loď, která škube řetězem od kotvy. Za posledních dvanáct měsíců ji k souostroví připoutal pořádný kus železných článků. Během té doby se změnila jako loď ukotvená v přístavu — pokryla ji rez, ošlehaly ji vlny, proděravěl se jí trup, je špinavá a dobitá k nepoznání. Teď cítí, jak se řetěz natahuje. Napíná se za hranici možností, bolí to. Až sebou nakonec škube a v polovině se přetrhne. Když se řetěz podvolí, Miranda málem omdlí.

Poslední rok každé ráno poslouchala, jak si Galen důkladně odplivává do umyvadla. Stála s Charlene u sporáku a uchichtávala se, když na pánvičku do míchaných vajec od mořských ptáků sypaly všemožné koření ze spížirny v marné snaze, aby snídaně chutnala aspoň trochu míň po rybině. Chodívala na procházky s Mickem, kroužili spolu okolo pobřeží. Čekala u hlavního vchodu a sledovala Foresta, jak si pečlivě zavazuje tkaničky, trvalo mu to o deset

minut déle než ostatním, jako by na přesnosti každého uzlu závisel osud světa. Miranda zná všechny jejich zvláštnosti. Ví, že když se Galen směje, mhouří oči a pusou má tak doširoka otevřenou, že je vidět každá plomba. Ví, že si Lucy brouká ve spánku, hodinu za hodinou, ve ztichlé chatě je to zřetelně slyšet. Pamatuje si zemitý a ostrý pach Andrewova potu. Přesně ví, jak široké jsou Mickovy bílé ruce.

Nikoho z těchhle lidí už nikdy neuvidí. Svým způsobem je ráda.

Během dlouhé plavby si sundá čepici a zkouší si uče-
sat rozčuchané vlasy. Zápasí se strašidelnou lodní toale-
tou. Prohlédne si své fotografické vybavení. Někteří lidé si
pojmenovávají auta, přisuzují tím svým miláčkům určitou
osobnost. Miranda má ve zvyku pojmenovávat své foto-
aparáty. Její nejlepší ratolest se nazývá Klenot. Je velko-
formátový a má dost koleček a páček na to, aby zmátl jak
Galena, tak Foresta, kteří měli ve zvyku si s ním hrát, kdy-
koli se Miranda nedívala. Tahle příšera nakladla jako pře-
hnaně aktivní včelí královna stovku fotofilmů, které zatím
zůstaly nevyvolané a čekají na to, až se vyklubou v temné
komoře. Druhý přístroj je Charles, opravdový pamětník.
Charles je v nejlepší formě ráno a večer, když je nebe zla-
tavé a všude je spousta světla. Charles má svůj vlastní názor
na svět. Zbývající dva (Šotek a Rybí čumák) jsou digitální
zrcadlovky: jednoduché, efektní a šíleně drahé. Miranda
je dobrá matka, o všechny láskyplně pečuje. Pamatuje si
jejich narozeniny, důležitá data, kdy si každého z nich po-
řídila.

O dvě své děti loni přišla. Padly za oběť ostrovům. Jme-
novaly se Kocour a Zlosyn. Zmizely navždy.

Miranda se jde schovat pod palubní přístřešek. Uvele-
bí se na lavičce. Oknem vidí, že mlha nijak nepolevila,
ovíjí loď jako gáza. Okolní svět je zredukovaný na zvukové

vjemy: mlhová siréna, šplouchání vln, křik racků. Teď už vzdálený, melodický zvuk.

Sáhne do tašky a vytáhne hnědou obálku. Je objemná, jakoby napuchlá, a šustí. Miranda ji obrátí a do klína se jí snese papírová chumelenice. Jsou tam linkované stránky vytržené ze sešitu, papíry do tiskárny popsané zepředu i zezadu jejím rukopisem. A taky milimetrový papír, papírové kapesníčky a pečicí papír, který ukradla z kuchyně. Veškeré volné místo vyplňuje Mirandino písmo jako mravenci pochodující v řadě za sebou. Papír v jakékoli podobě byl na ostrovech nedostatkovým zbožím, sebemenší prázdný kousíček musela co nejvíc využít. Během volných zimních měsíců vyškubávala stránky z časopisů a zaplňovala jejich okraje. Vystačila si i se starými paragony, původní tisk vybledl a nahradilo ho její písmo. Psala dokonce i na toaletní papír. Obsah staré obálky byl výsledkem celoroční práce.

Miranda si papíry opatrně rozloží na kolenou. Převládá v nich jistý řád, který ale vidí jen ona. Někomu by to mohlo připomínat čmáranici šílence. Někomu zas poezii onoho místa. Najde zápisky ze zářijového slunečného odpoledne. Narazí na dlouhý, šílený dopis z podzimu napsaný tak rozechvělým rukopisem, že je skoro nečitelný. Ze zkrabacených stránek z propršeného týdne, kdy se slavil Den díkůvzdání, pořád ještě dýchá vlhko. Jsou tu řádky z prosince a března, z jara i léta.

Možná v nich nenajde odpověď. Možná se nikdy nevyšvětlí všechno, co se jí přihodilo. Ale teď má poslední příležitost to pochopit. Motor trajektu vrčí. V dálce nařiká racek jako vystrašené nemluvně. Miranda chvíli sedí se skloněnou hlavou. Potom začne číst.

sezona žraloků

1

Nikdy nezapomenu na první okamžiky po příjezdu. Farallonské ostrovy byly jiné, než jsem čekala. Ukázalo se, že jsou menší a podivnější, než jsem si je představovala. Nevelké pohoří obklopené vodou. Vypadalo to, že celé ostrovy by ze zemského povrchu dokázala smést jediná silnější vlna. Stála jsem na palubě trajektu. Do trupu narážely vlny a kapitán Joe spouštěl kotvu. Loď se kymácela, rozmazaný horizont tančil. Zastínila jsem si oči a pohlédla na svůj nový domov.

Kdysi dávno se tomuto místu říkalo ostrovy Mrtvých. Ted' jsem pochopila proč. Jihovýchodní Farallon nezabíral ani tři čtvereční kilometry. Další ostrůvky byly nezalesněné, pusté a poničené. Nebyly tu žádné písčité pláže. Pobřeží lemovaly mořské řasy, skalnaté vrcholky se rozpadaly. Ostrovy byly seřazené podle velikosti jako svatební hosté na fotografii. V jejich obrysech bylo něco surového. Svět možná stvořil Bůh, ale vypadalo to, že Farallonské ostrovy přenechal svému nezletilému nevlastnímu synovi, který se navíc musel při práci spokojit s nějakým horším druhem hlíny.

Kapitán Joe stál vedle mě a křičel do vysílačky. Odpovídal mu hlas, který rušilo praskání. Na trajektu jsem strávila pět hodin. Byla jsem zmatená a nutně jsem potřebovala sprchu. Lod' klouzala po vlnách nahoru a dolů. Mžourala jsem do sluníčka. Zakotvili jsme vedle ostrého útesu. Byly vidět jenom skály a nad nimi mraky. U břehu se něco objevilo a začalo to klesat.

Vypadalo to jako vyfouklá ptačí klec. Na spodku byl těžký železný kotouč. Na pozadí oblohy se pohupovala lana a síťoví. Věděla jsem, že to je Billy Pugh. (Jak to jméno vzniklo, se neví. Ptala jsem se, ale odpověď jsem nedostala.) Kapitán Joe rozdával příkazy. Někdo na druhé straně vysílačky odpovídal, hlas komolilo praskání. Inkoustově černý oceán zdobily slizké bubliny.

Na pevninu mě měl přesunout jeřáb. Na Farallonských ostrovech nebyl žádný dok. Ani přístav. Žádné zdání normalnosti. Trajekt se zastavil šest metrů od srázu, víc se přiblížit nemohl, protože by ho rozpáraly útesy schované pod vodou. Billy Pugh přistál s řinkotem na palubě. Kapitán Joe mě bez okolků nasměroval dovnitř pletence z lan. Ukázal mi, jak se mám postavit na základnu, což byl poškrábáný a zjizvený kovový kotouč. Síť nad mou hlavou se sbíhala a byla připevněná na hák. Nad ním se do výšky plazilo ocelové lano. Někde nad celým tím mechanismem byl umístěný jeřáb. Stín vystupující proti oblakům.

Otočila jsem se ke kapitánu Joeovi.

„Je to bezpečné, že jo?“

„Zavazadla pošlu za váma,“ odpověděl.

Zem se mi kymácela pod nohama. Zalapala jsem po dechu a ruce jsem si vpletla do provazů. Billy Pugh nevypadal dostatečně bezpečně na to, aby mě udržel. Pohybovala jsem se rychle, letěla jsem nahoru. Tři metry. Pět metrů. Slyšela jsem, jak ocelové lano úpí. Kotouč se mi točil pod

nohama. Billy Pugh se houpal jako kyvadlo a já jsem se snažila udržet rovnováhu. Oceán zmizel, trajekt změnil tvar, z kapitána Joea zbyla jen karikatura. Měla jsem pocit, že jsem v dálce zahlédla hřbetní ploutev. Zdálo se mi, že jsou tři a pohybují se v souladu. Byla jsem si jistá, že budu zvracet.

Ozvala se rána. Billy Pugh přistál. Prodrala jsem se dírou mezi lany a zhroutila se na půdu Farallonských ostrovů.

Všechno, co následovalo, mám v mlze. Ležela jsem na zádech. Byla jsem pyšná, že jsem zvládla první zkoušku. Čekala jsem, až mi přestane být špatně. Žula mě studila, pod páteří jsem cítila nerovný povrch. Měla jsem teď lepší výhled na jeřáb, zrezavělý stožár trčící nad vodou. Billy Pugh znovu klesal. Někdo poblíž musel tu věc obsluhovat. Nevěděla jsem, kdo mě dopravil na ostrovy, kdo byl na druhém konci vysílačky kapitána Joea. Žilo tu šest stálých obyvatel. Divoké a izolované ostrovy Mrtvých obývalo šest biologů.

Konstrukce jeřábu stála na vrcholku nedalekého kopce. Někdo byl uvnitř, ale z takové dálky jsem nerozeznala žádné charakteristické rysy. Viděla jsem jen obrys člověka. Naviják se točil, lano se odvíjelo. Billy Pugh zmizel z dohledu. Pozorovala jsem mořského ptáka, který proletěl okolo. Vdechla jsem pach plísně a guána. Byl tak pronikavý, že by mi dokázal popálit plíce.

Moje zavazadla absolvovala stejnou nebezpečnou cestu jako já. Když jsem se postavila na nohy, Billy Pugh seděl opět vedle mě, napěchovaný mými kufry. Trajekt už odjížděl. Příď měl namířenou ke Kalifornii, brázda za lodí připomínala zakalené šedé bláto. Kapitána Joea jsem neviděla. Bez rozloučení sešel do kajuty. V těchto vodách nebylo radno zůstat déle, než bylo nutné.

Vyhlížela jsem svého neznámého pomocníka. Ale obrys v okně jeřábu také zmizel. Ať přístroj obsluhoval kdokoli,

zřejmě nepovažoval za vhodné se představit, pomoci mi se zavazadly, uvítat mě na ostrově. Sevřelo se mi hrdlo. Prozatím jsem byla odkázána sama na sebe.

Cesta k chatě mi nějakou chvíli trvala. Táhla jsem kufry, potila se a lapala po dechu. Bylo brzké odpoledne, chladné a jasné. V dáli se mihl mořský pták a pronikavě zakřičel. Oceán hučel. Nad útesy bouřila bílá pěna. Na pozadí mlhavé oblohy stál na stráži maják.

Když jsem došla ke vchodu, připadala jsem si jako oběť lodní katastrofy. Chata vypadala opuštěně. Okenní tabulky byly popraskané. Podlahová prkna se pod mou vahou prohýbala. Nikde žádný zvonek. Byla jsem po té namáhavé cestě ještě celá udýchaná, zavazadla se mi válela u nohou. Pamatuji si, jak jsem sbírala odvalu k tomu, abych zaklepala. Jak jsem nasadila přátelský výraz, který sděloval: *Těší mě, že vás poznávám.*

Ale dřív než jsem se stačila pohnout, dřív než jsem mohla mrknout, někdo zevnitř rozrazil dveře. Lekla jsem se a couvla. Ven se vyhrnuli dva muži.

Jeden mladý, druhý starý. Možná za to mohly moje dosud rozbouřené vnitřnosti, ale v tu chvíli mi připadalo, že nejsou z tohoto světa. Starší měl hřivu stříbrných vlasů, větrem ošlehanou tvář, vzbuzoval úctu, byl by ideální pro roli Poseidona. Mladší byl útlý jako kmínek. Měl mozolnaté, svalnaté ruce. Mohl by představovat nějaké druhořadé božstvo, skřítku s omezenými, ale překvapivými schopnostmi.

Ted' už samozřejmě znám jejich jména: Galen (ten starší) a Forest (ten mladší). Tehdy jsem netušila, co jsou zač. Zhluboka jsem se nadechla a usmála se.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem.

„Hejbní sebou, nebo celou tu podívanou prošvihneme,“ řekl Forest. Chvíli mi trvalo, než jsem pochopila, že mluví

k muži za sebou, přestože je otočený ke mně. Já jsem jenom náhodou bránila jeho zaujatému pohledu na moře.

„Dobře, dobře,“ bručel Galen a narazil si na bílou hlavu čepici.

„Dobrý den,“ ozvala jsem se znovu, tentokrát hlasitěji. „Před chvílí jsem přijela trajektem. Jsem...“

Forest se otočil a plácl se dlaní do čela. „Zapomněl jsem ten blbej foťák! Věřil bys tomu? Zapomněl jsem ten...“

„Teď už je pozdě. Musíme si poradit bez něj,“ odpověděl Galen.

Vběhli na verandu, a kdybych neustoupila, Forest by do mě vrazil. Zapínal si kabát. Galen dalekohledem zkoumal pobřeží. Otevřela jsem ústa a zase jsem je zavřela. Došla mi odvaha. Nemohla jsem jim potřetí oznámit, že jsem tady. Mlčky jsem sledovala, jak překročili moje kufry a seběhli po schodech.

Chvíli jsem vážně přemýšlela nad tím, jestli se mi to jen nezdá. Vypadalo to trochu jako úzkostná noční můra: strašlivá plavba lodí, obrovské vlny, příšerná síťovaná klec, vířící oceán, hřbetní ploutve v dálce, tajemné postavy na horizontu, žádné přivítání, žádná pomoc se zavazadly, žádná jistota ani bezpečí.

Oba muži odběhli po stezce. Sledovala jsem, jak se vzdalují. Dorazili skoro na vrchol kopce, když se Forest konečně otočil.

„No jasně, ty musíš být Melissa,“ zakřičel. „Vítej! Zdrželi bychom se, ale...“

Galen na něj plynule navázal a větu dokončil: „...ale v Západní zátocce začala žraločí hostina,“ zahulákal. „Jdi do chaty. Nechoď ven. Je to tu nebezpečné.“

Nezchopila jsem se k tomu, abych na ně zavolala, že se jmenuju jinak. Zmizeli mi z dohledu, pelášili jako děti za zmrzlinářským autem.

2

Tenhle dopis, stejně jako ty ostatní, nikdy neodejde. Se všemi dopisy, které jsem ti kdy napsala, jsem se vypořádala vynalézavými způsoby. Pálila jsem je. Pohřbívala jsem je do země. Rozstříhávala jsem je na konfety. Na horských túrách jsem skládala ze svých vzkazů květy origami a věšela je na stromy. Když jsem jednoho dlouhého léta sjížděla na raftu řeku Mississippi, dělala jsem z dopisů lodičky, pouštěla je po vodě a dívala se, jak je unáší proud, jako by to byly lodičky, potom postupně ztmavly, a když jsem se k nim otočila zády, potopily se.

Píšu ti už skoro dvacet let. Ale žádný z těch dopisů se k tobě nedostal. Žádný sis nepřečetla. Vždyť první jsem napsala týden po tom, cos umřela.

Pamatuji si tohle:

Svět jsi opustila náhle. Políbila jsi tátu na tvář, odešla jsi do práce, nikdy ses nevrátila domů. Byla jsem zrovna ve škole, když se ta nehoda stala. Slyšela jsem sirény. Sanitka se prohnala pod okny naší školy a přehlušila hodinu

dějepis, ve které jsem se já a ostatní žáci osmé třídy učili o obchodních cestách v Evropě. O chvíli později začal bzučet třídní rozhlas, praskající syčení naplnilo každou třídu v budově zvukovým ekvivalentem písku. Ozvalo se několik bouchnutí, to ředitel zápasil s mikrofonem. Vzpomínám si, že náš učitel se tvářil našťavaně. Potom padlo mé jméno. A ozvalo se znovu. Postavila jsem se, cítila jsem na sobě pohledy všech přítomných, a začala jsem házet knihy do batohu. Nebyla jsem znepokojená. Tehdy jsem si ještě ty dvě věci — sanitku a své jméno — nespojila.

Ukázalo se, že se ti rozbilo auto. Ráno bylo velice chladné, jak už v těch chladných zimách ve Washingtonu bývají. Vzduch byl tak vlhký a těžký, že na město ležel jako sýrařské plátno. O autech jsi nic nevěděla, o to se staral táta, ale i přesto jsi podnikla všechny běžné kroky: zanádařovala jsi, otevřela kapotu a zmateně zírala na změť ozubených kol. Nakonec jsi auto nechala tam, kde stálo, na rohu 13. a G, a vydala ses do kopce směrem k nejbližší autodílně. Chodníky byly mokré a klouzalo to na nich. Majitelé domů a obchodů je posypali hrstmi modré soli, ale ta si nedokázala s ledem poradit. Představuju si tě, štíhlou postavu v hnědém, obličej máš až po oči zachumlaný do jedné ze svých vlastnoručně upletených šál. Zastavila ses na přechodu. Čekalas na zelenou. Až uprostřed ulice sis všimla, že na vrstvě černého ledu dostal smyk sklápěč.

Policisté o tom později mluvili jako o nehodě bez cizího zavinění. V tu chvíli jsi měla právo být na přechodu. Řidič viděl, jak se na semaforu mění světlo, a pokoušel se zabrzdit, ale kluzká silnice v kombinaci se setrvačností jeho nákladu, třinácti tunami šterku, mu to nedovolila. Nikdo nepřekročil zákon. Pořád mě to tak nějak trápilo. Dala bych přednost nehodě, kterou někdo zavinil. Bylo těžké

pochopit, že nemůžu dát nikomu za vinu smrt své matky — dokonce ani tobě osobně.

Z toho dne si zřetelně pamatuju, jak jsem seděla před ředitelovou kanceláří, kopala jsem do koberce a přemýšlela, jestli jsem si vyčistila zuby. Napadal mě jediný důvod, proč mě takhle vyvlekli ze třídy, myslelas to dobře, ale byla jsi přepracovaná a zase jsi mě zapoměla vyzvednout a dovézt k zubaři. Mezi zaměstnanci doktora Greenberga jsi tím byla nechvalně známá. Představila jsem si, jak ti někdo od nich přátelsky zavolal a tys vystřelila z práce se skvrnou od kávy na rukávě a z rozepnuté kapsičky na kabelce ti po cestě vypadávaly papírové kapesníčky. Tos byla celá ty. Byla jsem si jistá, že se každou chvíli udýchaná a zmatená objevíš na chodbě.

Když se ale otevřely dveře, nebyla jsi za nimi ty. Stála tam teta Kim se smrtelně bledou tváří. Při pohledu na ni jsem vyskočila. Teta Kim byla většinou chladnokrevná jako žula. Ani tehdy vlastně neplakala. Byla jenom bledá a měla nakřivo zapnutý kabát. Když si mě všimla, trhla sebou. Potom šla k recepční. Ty dvě si šeptaly a kradmo se na mě dívaly. Vylekalo mě, jak se recepční zatvářila, její obvyklý znuděný pohled vystřídala soucitná grimasa.

V rodině jste byly tři sestry. Tys byla nejstarší a nejlepší. Kim a Janine, dvojčata, si byly podobné jako vejce vejci. Tento dojem ještě umocňovaly tím, že se obě oblékaly do šedé, nechaly si stříhat vlasy na krátko a měly v oblíbě nadýchané šály a hnědé rtěnky. Když nebyla dvojčata spolu, působila konzervativně a nezajímavě. Ale když jsem je viděla vedle sebe, šel z nich strach, byla jako optická iluze. Tataž gesta, stejný postranní pohled, stejný tón hlasu. Když jste byly všechny tři spolu, ten dojem ještě zesílil. Měly jste stejnou postavu, štíhlou a drobnou jako ptáček. Tys byla

o něco vyšší, o něco odvažnější. Smála ses víc nahlas. Ale vy tři jste měly společných tolik věcí — to, jak jste pohupovaly boky, nakláněly hlavu, drsný chraplavý šepot. Ozvěny, podobnosti, tajemství.

Ale pokud šlo o charakter, tys byla jedinečná. Žila jsi v neustálém napětí, emoce jsi vydechovala jako vzduch. Krásný západ slunce tě přinutil zastavit se. Přátelská diskuse u slavnostní večeře tě dokázala tak rozzuřit, žeš boučala pěstmi do stolu. Kim a Janine tvoje jiskra chyběla. Byly stoické a flegmatické, pro tyto ženy byl jakýkoliv projev emocí známkou selhání.

Ted' mě teta Kim vzala za rameno a odvedla mě ven. Její ústa připomínala tenkou čárku.

V autě čekala teta Janine. Když jsem ji uviděla, začalo mi v hlavě bít na poplach. Dvojčata brala svá zaměstnání velmi vážně. Nikdy si nebrala nemocenskou. Jezdila jen na krátkou dovolenou. Vidět je tak brzy dopoledne, daleko od kanceláře, pořád oblečená v pracovním, se sevřenými ústy a chvějícíma se rukama — nerozuměla jsem tomu. Vůbec se mi to nelíbilo. Teta Janine mi nic nevysvětlila. Nasměrovala mě na zadní sedadlo.

Teta Kim řídila. Svírala volant tak pevně, že jí klouby na ruku zbělely. Pořád jsem doufala, že tohle celé má něco do činění s mými zuby. Přední sklo zdobily obrazce jinovatky. Mezi budovami jsem zahlédla ospalý lesk řeky Potomac. Tetě Kim zazvonil mobil. Řídila a nezvedla ho, to by nikdy neudělala. Napřed zajela ke krajnici. Poznala jsem strejduův hlas, ale slovům jsem nerozuměla.

„Ano, ano,“ vesele oznámila teta Kim. „Je tady. Hm.“

Obrátila jsem oči v sloup. Nebylo pochyb, že se baví o mně.

„Která?“ zeptala se. „Ta v Bethesdě? Rozumím.“

Upřela jsem pohled na řeku.

„Za chvíli tam budeme,“ potvrdila teta Kim pořád tím pronikavým radostným tónem.

Beze slova otočila auto. Vyměnila si pohled s tetou Janine, komunikovaly spolu pomocí telepatie, jak to umí jen dvojčata. Jedna přimhouřila oči, druhá přikývla, potom od sebe odvrátily zrak. Znovu jsme projely okolo mé školy. Za těch pár uplynulých minut se kamenná budova jaksi zmenšila. Z okna auta se to místo zdálo podivně odlehlé, jako kdyby se na něj člověk díval špatným koncem dalekohledu. Toho rána byl velký provoz. Ve Washingtonu byl vřdycky velký provoz. Jely jsme v tichu, které se v mrazivém ovzduší snad ještě víc prohlubovalo. Několikrát jsem viděla, jak se teta Kim bezděčně natahuje k rádiu. Bylo nepsaným pravidlem, že v jejím autě hrálo na plné pecky rádio NPR. Po každé ale zase odtáhla prsty, jako by se opařila.

Znovu jí zazvonil mobil. Teta znovu zajela k obrubníku, za což si vysloužila kanonádu linoucí se z taxíku za námi. Na druhém konci se ozval hlas mého strejdy, pořád jsem mu ale nerozuměla.

„Už tam skoro jsme,“ řekla teta Kim.

A pak byla její tvář prázdná. Všechn výraz zmizel, jako kdyby někdo přejel houbou po školní tabuli. Zůstal jen pár očí, nos a nepatrně otevřená ústa. V tu chvíli se ti tak moc podobala.

Strejda mluvil, znělo to jako tlumený potůček.

„Rozumím,“ odpověděla teta.

A ještě jednou otočila auto. Z dálky jsem viděla, jak se blížíme ke škole. Vypadalo to, že okolo ní budeme jezdit tam a zase zpátky celý den. Odkášlala jsem si, ale teta Kim se na mě nepodívala. Teta Janine sedící vedle ní sevřela ruku v pěst a rozřeseně si ji přitiskla k ústům. Pořád mezi nimi nepadlo jediné slovo. Nebylo to zapotřebí.

„Kam jedeme?“ zeptala jsem se.

Odpověděla mi teta Janine.
„Vezeme tě domů,“ oznámila mi.

Na několik následujících dní nemám žádné vzpomínky. Někdo jiný se oblékl do černé a šel na pohřeb. Někdo jiný snášel afektovaná objetí. Zbyly mi jen krátké, vybledlé záblesky. Ledový zimní vzduch šířící se domem. Tatínkovy rudé a nateklé oči. Měkké koberce a tlumená světla na smutečným shromáždění, všechno jako v mlze. Vypadalo to, že každý dospělý na světě cítí povinnost ke mně přijít a povědět mi něco o tom, jak jsou cesty Páně nevyzpytatelné. „Upřímnou soustrast,“ říkali, jako kdyby všichni dostali stejný scénář. Na jeden okamžik si zřetelně pamatuju: moje malá sestřenice tahá tetu Kim za rukáv. Stála jsem nedaleko, ve tmavých šatech jsem se cítila nesvá. Sestřenka se na tebe zeptala svým jasným hláskem. Chtěla vědět, jestli za chvíli přijdeš, jestli si vedle ní sedneš.

Bylo mi čtrnáct let. V přední části místnosti, napůl ukrytá za květinami, stála tvá nablýskaná rakev. Věděla jsem, co je v ní. Zнала jsem odpověď na otázku své malé sestřenice. Ale i tak jsem zaváhala a se sevřeným hrdlem jsem čekala, co jí na to teta Kim řekne.

„Nebud' hloupá,“ odsekla. „Vezmi si sušenku a bud' zticha.“

Mrkla jsem. Uplynula nějaká doba. Stála jsem venku, na chodníku, vál svěží vítr. Jednu dobu se mi to stávalo často. Jedno mrknutí a uplyne hodina. Další mrknutí a je pryč celé odpoledne. Jako by někdo vzal nůžky a odstříhával listy z mého vnitřního kalendáře, zbavoval se času.

O několik nocí později jsem se vzpamatovala. Seděla jsem u sebe v ložnici. Táta byl dole, taky upadl do jakéhosi bdělého kómatu, při životě ho držely fotbalové zápasy v televizi a šálky černé kávy. Určitě by byl rád se mnou, ale

já jsem se mu vyhýbala. Vyhýbala jsem se všem. Teta Kim na mě naléhala, ať jí kdykoliv zavolám. Teta Janine mi nezávisle na ní nabídla totéž úplně stejným tónem. Jedna spolužačka mi donesla všechny domácí úkoly z uplynulého týdne, hromádka stála na mém stole a čekala, až se jí budu věnovat. Mohla jsem dělat tisíc různých věcí. Ale svět se obrátil vzhůru nohama a vypadalo to, že si toho nikdo jiný nevšiml. Bylo překvapující, že ve škole se dál vyučovalo, že jsem tam měla v pondělí jít. Bylo neuvěřitelné, že venku po ulici pořád jezdila auta. Ležela jsem schoulená na matraci a opakovala slovo „mrtvý“. Mrtvý bod. Mrtvá sezona. Mrtvý jazyk. Teď, když jsem o tom přemýšlela, bylo to slovo všude. Vynořovalo se v každodenních rozhovorech, ve chvílích, kdy nemělo žádné právo se objevovat, jako varování, a já jsem byla natolik hloupá, že jsem mu dřív nevěnovala pozornost.

Pak jsem si vzpomněla na Úschovnu nedoručených zásilek. Před pár týdny, i když mně to připadalo jako před deseti lety, se moje třída vydala na exkurzi na místní poštu. Výlet byl tak trochu nudný, nucené návštěvy státních institucí jsou vždycky svým způsobem nudné. Místnosti plné kartoték. Upocený průvodce v modré uniformě vyzbrojený kartičkami s nápovědou a nekonečnou zásobou žalostných vtípků. Dlouhé chodby. Žádná přestávka na svačinu. Úschovna nedoručených zásilek je místo, kde skončí pošta, kterou není možné doručit. Náš průvodce nás tam hrdě provedl. Říkal, že je výjimečná. Prostorná a impozantní Úschovna nedoručených zásilek v New York City se jednou dokonce objevila ve vánočním filmu, protože se tam nakupily všechny dopisy adresované Santovi na severní pól, připomínaly sněhovou závěj.

Doma o samotě v ložnici jsem se přihrnala k psacímu stolu. Popadla jsem propisovací tužku — vzpomínám si,

že místo gumy měla chomáč peříček — a pár papírů. Potom jsem bez zastavení popsala pět listů papíru, z obou stran. *Kdybys viděla, jaký si teta Kim vzala na pohřeb náhrdelník, určitě by tě to rozesmálo, nemá žádný vkus. Teta Janine si kvůli vbočeným palcům obula baleríny. Připadalo mi to hrozně divné vidět je tam bez tebe, dvě místo tří. Všichni se bavili a pili kávu, členové celé rodiny bloumali sem tam a objímali se. Ale dvojčata se každou chvíli zastavila a rozhlížela se, jako by čekala na tebe. Nebyla jsem úplně při smyslech. Ruka se mi pohybovala po stránce a slova následovala. Na pohřeb tě oblékli do hrozných šatů. Já jsem chtěla, abys na sobě měla džíny, ale teta Kim řekla: „V žádném případě.“ Do rakve jsem dala balíček žvýkaček. Nevěřím na nebe, ale ty určitě ano, a možná ti žvýkačka po cestě nahoru uvolní zalehlé uši.*

Konečně jsem dopsala. Dopis byl uložený v obálce. Vplížila jsem se dolů. Našla jsem známku, našlapovala jsem potichu, abych neprobudila tátu. Na obálku jsem napsala jenom jedno slovo: maminka. Pak jsem na sebe hodila kabát a běžela k poštovní schránce.

Dopisy na tebe čekají v každé zemi, kterou jsem kdy navštívila. Píšu ti už skoro dvacet let. Možná je zvláštní, že ti toho mám pořád tolik co říct. Často se přistihnu při tom, že se k tobě bezděčně obracím, s otázkou na rtech, pořád se s tebou v duchu hádám. Schraňuju si vzpomínky, které na tebe mám, ty, co neodvál čas, a znovu si je přehrávám a zkoumám je. Tvůj chraplavý smích. Levandulová a medová vůně tvých vlasů. Jak sis během dlouhých cest autem pobrukovala. Tvá záliba ve lněných sukních. Ještě pořád pocítuju nekonečný zármutek. A i teď ho dokážu zmírnit jen tím, že si na několik minut sednu ke stolu a píšu, skláním hlavu k papíru.

Všechno samozřejmě zkomplikovalo moje neustálé cestování. Kvůli práci jsem obkroužila zeměkouli. Fotografové přírody obvykle nikde nezůstávají příliš dlouho. Hned po škole jsem vzala práci fotografky, několik týdnů jsem se toulala po Africkém rohu a fotila pouštní zvířata. Podle tátových slov jsem měla „toulavé boty“. Od té doby jsem šplhala po horských úbočích a prolézala jeskyněmi. Grilovala jsem se doruda v tropickém podnebí a spala v provizorních iglú. Navštívila jsem každý kontinent. Plavala jsem skoro v každém oceánu.

Jednou jsem strávila zničující měsíc v Keni, kvůli nadmořské výšce jsem pořád sotva popadala dech a bylo mi takové vedro, že jsem úplně sálala. Kdysi jsem týden fotila slepé delfíny v řece Indus. (Stovky let života v kalné vodě způsobily, že jsou skoro slepí.) Na tři týdny jsem letěla i do Austrálie, pro fotografa to byl zlatý důl, baobaby jsem zachytila z každého úhlu, jejich prapodivné siluety, ztloustlé a měkké jako svíčka.

Na hodně místech žádná úschovna nedoručených zásilek nebyla. Někde ani poštovní služby vůbec nefungovaly. Nemohla jsem se obrátit na průvodce, který kormidloval po pableskujícím Indu, podat mu obálku, na které bylo napsáno pouze MAMINKA, a říct mu: „Postaráte se o to prosím?“ Stejně tak jsem ale dopisy nemohla zahodit do popelnice nebo do stoky. Něco takového bych jim nikdy neudělala.

Místo toho jsem je schovávala pod kameny a pod kořeny stromů. Strkala jsem je do štěrbin v cihlových zdech. Přibíjela jsem je na telegrafní sloupy vedle plakátů se ztracenými psy a inzerátů na hudební lekce. Věšela jsem je na prádelní šňůry cizích lidí. Dělal jsem z nich draky, za větrných dní jsem je nechala vyletět do oblak, pak jsem pustila lanko a dívala se, jak je vítr odnáší kamsi do dále.

3

Ty bys Farallonské ostrovy nesnášela. Tím jsem si naprosto jistá. Ze všech míst, která jsem procestovala, je toto nejdivočejší, nejodlehlejší. Kvílení větru a nárazům vln se nedá uniknout. Mick — hodný chlap — mě ujistil, že si na hluk zvyknu, ale mám pocit, že se z toho spíš dřív pomínu. Je mi pořád zima. Jsem nabalená do tolika vrstev oblečení, že musím vypadat jako sněhulák. Přijela jsem před týdnem, ale čas tu ubíhá zvláště. Člověk o něm lehce ztratí přehled, lehce ztratí přehled o sobě. Už teď mi připadá, jako bych na ostrovech žila celou věčnost.

Na jiných místech jsem vyfotila všechno, co jsem potřebovala, přibližně za měsíc. Tohle souostroví je jiné. Ostrůvky jsou centrální hvězdy galaxie mořského života. Uvnitř ní jsou souhvězdí tvořená ptáky, tuleni a lachtany, trvalými obyvateli, kteří na drsné žule hledají potravu, páří se a vychovávají mláďata. U pobřeží se zdržují žraloci bílí, pravidelní návštěvníci vychýlení ze svých záhadných oběžných drah. Kolem proplouvají velryby jako vzdálené komety a hledají kril. Jsou tu papuchalci chocholatí.

Vydry mořské. Žebernatky. Mám v plánu zůstat tady celý rok. Všechn čas budu potřebovat k tomu, abych tohle místo na konci světa zdokumentovala.

V kteroukoli denní hodinu můžu sledovat tuleně a lachtany. Ptáky na nebi. Hradbu mraků vynořující se na západě, jako by se mi před očima utvářel nový kontinent. Občas v dálce zajiskří letadlo, stříbrný posel civilizovaného světa, který sem nepatří.

A pak je tu chata. Kuchyňský dřez se rozbil hned první večer mého pobytu. K vlastnímu údivu jsem si uvědomila, že klečím pod linkou s klíčem v ruce a řídím se Mickovými pokyny, zatímco on mi svítí do očí baterkou. Záchod nemůžeme splachovat moc často. Televize věčně zrní, takže plní spíš funkci velkého hranatého rádia. Jakmile jde v chatě někdo po schodech, je slyšet vrzat každé prkno. Jídlo, fotografické vybavení a oblečení se musí skladovat v plastových obalech, aby se k nim nedostali hlodavci, ptačí roztoči a vlhko.

Jako bych se za poslední týden vrátila v čase. Na ostrovech není signál, internet ani kabelové spojení. Je tu jen radiotelefon, na kterém stojí: *Jen pro nouzové případy. Micku, to platí hlavně pro tebe!!!* Pokud chci zůstat v kontaktu s někým na pevnině, musím napsat dopis. Musím ho napsat ručně, protože staromódní počítač je i ve svých nejlepších okamžicích náladový a otlučená tiskárna neustále vyžaduje inkoust, nepodává si papír nebo ji trápí komplikovaná disfunkce elektrorozvodů, kterou způsobuje vlhko. Na dopis nalepím známku a napíšu na něj adresu, pak musím počkat na trajekt. Uběhne několik dní, kdy po něm nebude ani vidu, a všechno, co jsem napsala, pomalu zastarává. Když se kapitán Joe konečně ukáže, doručí můj dopis na kontinent a místo mě ho hodí do poštovní schránky. Mezi odesláním zprávy a doručením odpovědi může podle všeho uplynout měsíc i víc.

Tady na Farallonských ostrovech si budu dopisy pro tebe nechávat u sebe. Nemůžu je s čistým svědomím dát kapitánu Joeovi a požádat ho, aby je vezl spoustu mil přes oceán a pak obětoval svůj čas a za cenu značného úsilí je doručil... nikomu. Nemůžu je ani pohřbít nebo spálit, protože neznečišťujeme prostředí tím, že bychom něco zakopávali do země, a oheň zase znamená plýtvání cenným dřevem a papírem. Dopisy pro tebe budu schovávat pod matraci, jako porno.

Většina návštěvníků odsud okamžitě odjede. Trajekt tu zastavuje každé dva týdny — záleží na počasí — a noví příchozí obvykle vezmou do zaječích hned, jak se loď ukáže. Teď je na ostrovech kromě mě dalších šest usedlíků. Všichni, v čele se ženou jménem Lucy, se vsadili, jak dlouho tady vydržím. Zaslechla jsem, jak se tomu chechtají. Nikdo nevěří, že zvládnu měsíc, natož celý rok.

Je srpen, období větru, mraků a žraloků bílých. Pruh moře okolo Farallonských ostrovů se nazývá Červený trojúhelník. Každý rok se tam odehraje víc žraločích útoků než na celém světě dohromady. Včera jsem se poprvé vydala ven s foťákem. Vzala jsem si Zlosyna, svůj nejlehčí a nejlíp přenosný přístroj. Doufala jsem, že se mi nějakého žraloka podaří vyfotit.

Při chůzi se pobřežní čára pod mýma nohama posouvala a bortila. Varovali mě, abych si na tenhle povrch dávala pozor. Opakovali mi to pořád dokolečka. Žula je osmdesát devět milionů let stará a ztrouchnivělá, pokud se to o kameni dá říct. Ostrovy jsou zrádně křehké, tvoří je rozpadající se kámen. Jsou tu propadliny, popraskaná místa. Překročila jsem potok, špinavý žlutý čúrek. Vypadal jedovatě. Byl jedovatý. Na souostroví je systém vybetonovaných ploch, nálevek a filtračních stanic, které sbírají

a čistí dešťovou vodu. Z téhle říčky by se napil jenom šílenec.

A navíc byly všude myši. Jihovýchodní Farallon je místo s největší hustotou hlodavců na zemi. Tenhle invazivní druh se sem před desetiletími zavlekl na lodích. Od té doby se tu myším výborně daří. Nemají tady přirozené nepřátele. Mořští ptáci je neberou na vědomí. Tuleně a lachtany nezajímají. Žraloci se k nim nemůžou dostat. Věděla jsem, kolik myši tu přibližně je, ještě než jsem sem přijela, ale když jsem pak stála na šedivém svahu a všude okolo se něco hýbalo, zaskočilo mě to. Koutkem oka jsem zahlédla klíčkovat a pelášit drobné obrysy. Myši měly barvu jako skála, byly příliš rychlé a malé na to, aby se daly pozorovat. Jako bych se dívala na oživlé pohybuující se kameny.

Zastavila jsem, abych udělala fotku. Při fotografování pracuju s úhlem záběru — zešíkmím horizont a přidám sklon tam, kde není. Ostrovům dramatičnost nechybí, ale neškodí, když se jí ještě trochu přidá. Chtěla jsem je zachytit v celé své kráse: drsné kameny, temná voda, vůně soli, možná přítomnost žraloků. Vzpomněla jsem si na profesora z výšky, který mi jako první tenhle trik s perspektivou vysvětlil. Užívá se pro dramatický efekt. Sklon diváky klame. Z takových fotografií je cítit zmatek, tíseň, opojení, a dokonce šílenství.

Klekla jsem si a snažila se pořídit co nejlepší záběr Sedla, hubeného, podlouhlého ostrůvku daleko od pobřeží, který je namířený proti nebi jako zbraň. Najednou jsem ztratila rovnováhu. Zakymácela jsem se a bezmocně zamáchala rukama, kámen pode mnou se překulil. Byl to pěkný macek, pořádný balvan. Svalila jsem se. Balvan se valil se mnou.

Říká se, že ve chvílích krajního vypětí se zpomalí čas. O tomhle tématu jsem si něco málo zjišťovala — ve skutečnosti se paměť rozhodne, že uchová naprosto všechno.

Většinou si vzpomínáme jen na výjevy a události, které jsou důležité. Pamatujeme si velké věci a zapomínáme malé. Ale když jsme pod tlakem, chytá se mysl všeho. Čas ubíhá pořád stejně, ale naše vzpomínky jsou jako uložené ve fotografické paměti. Jako by vteřinová ručička zpomalila a my viděli okolní svět do posledního detailu.

Za převráceným kamenem se skrýval hnědý vodopád. Bahno, pomyslela jsem si. Ale ne, byly to myši. Úplné spousty, valily se jedna přes druhou a pískaly. Jejich malé nožičky po mně šmátraly, vousky se chvěly. Záplava hlodavců.

Něco se dotklo mého lokte. Při dopadu jsem si vyrazila dech. Cítila jsem, jak se něco trhá. Rozdrásaná kůže na trupu. Ostrý kámen potřísněný krví. Udělala jsem si tržnou ránu na boku. Nedokázala jsem posoudit, jak hlubokou. Každý nádech mě bolel. Kutálející se balvan se dovalil až ke mně a narazil mi do stehna.

Pak se objevily myši, pršely jako déšť. Na břicho jsem cítila jejich studené nožky. V puse tlapky. V očích čumáčky. Jejich ocásky se mi smekaly po kůži.

Bylo jich víc a víc. Desítky, možná stovky. Těžko říct, co se stalo, asi jsem otevřela dveře do labyrintu jejich chodeb a uvolnila lavinu. Nezbyvalo mi nic jiného než se vzdát přesile, která mi drásala kůži, špinila mě a do vlasů mi trousila bobky.

Nakonec zmizely. Ještě chvíli jsem nehybně ležela pevně stočená do klubíčka s rukama přes hlavu. Pak jsem otevřela oči.

Byl to hrozný pohled. Můj foťák ležel na zemi, promáčklý a rozbitý. Všude se válelo sklo. Vykřikla jsem. Tohle bolelo víc než rána na boku. Zlosyn byl nenávratně zničený.

Mick mi ránu zašil v kuchyni. Byl večer, obloha tmavla, vítr burácel. Ostatní tam byli taky. Připravovali večeři. Vyprávěli

si, jaký měli den. Šest lidí kdesi v pozadí. Vypadalo to, že moje starosti jsou jim ukradené. Přišla jsem o jeden z milovaných přístrojů. Stehno jsem měla fialové na místě, kde mi do něj narazil balvan. Po celém těle jsem měla škrábance a podlitiny. Mick protahoval jehlu skrze maso na mém trupu. A biologové vypadali, že se jich to netýká. Neutěšovali mě. Jenom podali Mickovi příruční lékárníčku a hleděli si svého, jako by krev a útoky myši patřily k běžnému životu.

Mick mi píchl něco na umrtvení. I tak jsem se ale nedívala, když mi do kůže zabodl jehlu. Bylo poznat, že to nedělá poprvé. Příruční lékárníčka tady na ostrově byla vybavená stejně dobře jako pohotovostní ambulance. S řeznými ranami, výrony a vykloubeninami si poradili na místě. Byli hotoví raz dva. Kdyby se někomu přihodilo něco vážného — zlomená kost, zranění hlavy —, bylo by samozřejmě potřeba přivolat pomoc zvenku. Kapitána Joea. Helikoptéru. O to nikdo nestál. Bylo to drahé a časově náročné. Moje nepatrná zranění nevyžadovala taková extrémní opatření.

Mick vzal nůžtičky a rozmáchlým pohybem nit přestříhl.

„Mělo by se to pěkně zahojit,“ řekl.

„Co když dostanu infekci a umřu?“

Usmál se. Brýle mu balancovaly na špičce nosu, což k jeho chlapáckému vzezření a vzpurné kšticí moc nesešlo.

„Budeš tam mít jizvu, ale ty tady máme všichni,“ prohlásil.

„Opravdu?“ podivila jsem se.

„Před pár lety jsem si rozříznul stehno. Komplet celé. Od kolene až po kyčel. A Lucy málem přišla o ucho, když spadla z Majákového vrchu. Galen a Forest mají jizev nepočítaně. Měla bys je vidět nahaté.“ Hvízdal mezi zuby. „Jsou poznamenaní úplně všude. Vypadají jako automapa.“

Sklonila jsem hlavu a uvědomila si, že se mi třesou ruce. „Proč tady všichni žijete?“ zeptala jsem se. „Proč jste sem, sakra, přišli?“

Nikdo nepromluvil. Ve vzduchu bylo cítit napětí. Lucy se zastavila na cestě do kuchyně. Galen, který seděl u stolu, ztuhl. Ale já jsem trvala na svém.

„Opravdu mě to zajímá. Proč jste sem přišli? Chci to vědět,“ zopakovala jsem.

Ticho ještě zhoustlo. Galen se postavil, byl až nepřirozeně vysoký, hlavou málem zavadil o strop. Nikdo se na něj nedíval. Ani na mě.

Otočil se a odešel z místnosti. Mick sáhl do lékárničky a vytáhl gázu. Začal mi ji omotávat okolo boku. Potom na mě zamrkal.

Druhý den jsem šla ven a vykopala pro foťák hrob. Ve starém přístřešku jsem našla lopatu. Zabořila jsem ji přímo do žuly, kámen náporu podlehl. Uložila jsem Zlosyna do vyhloubené jamky. Nemohla jsem se na něj dívat — měl prasklý LCD displej a rozbitý kryt, chyběl mu objektiv, otočný volič programů se ulomil. Zасыpala jsem toho ubožáka hlínou. Nebyla jsem tak naivní, abych vyráběla náhrobní kámen. Nevydržel by, tady ne.

Vedle mě se mihla myš, uháněla z kopce. Okamžitě jsem zvedla lopatu a rozmáchla se. Chtěla jsem to zvíře rozsekat na maděru. Namířila jsem na její chlupatý hřbet, ale byla moc rychlá. Místo ní jsem trefila jen žulu, v obou pažích mi přitom pořádně šklublo.

4

Farallonské ostrovy mají vlastní duchařskou historku. Dnes, když mě Mick vzal ven na procházku, jsem ji slyšela poprvé. Nikam se mi nechtělo, do nohy mě po pádu chytala silná křeč. Bok se ještě úplně nezhojil a pořád mi v něm bodalo. Pohyb ve skalnatém terénu, kde to klouzalo, byl nad mé síly, na novou krajinu jsem si ještě nezvykla. Ale nemohla jsem ho odmítnout. Během těch pár týdnů, které jsem tu strávila, se z Micka stal můj oblíbenec.

Úplně vidím tvůj vychytralý mateřský úšklebek. A nemůžu říct, že nemáš pravdu. Mick není zrovna fešák. Je těžkopádný, má širokou bradu, jako by ho vyrobili moc velkého. Při mluvení gestikuluje, jeho urostlé ruce se mihají vzduchem. Je hodný. Je z něj cítit nenucená a velkorysá přívětivost, tuhle vlastnost tu nikdo jiný nemá, i já sama bych za ni byla vděčná.

Dnes mi ukázal strážní domek pobřežní hlídky. Tahle stavba mě zajímala od samého začátku. Stojí asi třicet metrů od naší chaty. Zvenku jsou si obě budovy podobné jako vejce vejci. Jsou geometricky souměrné. Je poznat, že se při

jejich stavbě spíš než na krásu hledělo na to, aby byly bytelné a dlouho vydržely. Mají nudně šedivé zdi, tmavá okna a černou střechu. Všechny barvy ošlehal vítr a déšť. Několikrát jsme spolu s Mickem dům obkroužili. Až do dneška jsem nechápala, proč v něm nikdo nebydlí. Připadalo mi to jako rozmařilost, že nás se v maličké chatě mačká sedm, a za rohem se přitom nabízí prázdný dům.

Teprve až když jsem se na domek podívala zblízka, pochopila jsem proč. Zdi působily nerozhodně jako vojáci, kteří nevědí, proč by měli stát v pozoru. Všechna okna byla rozbitá. Dveře vyvrácené z pantů. Veranda byla prohníla. Vypadalo to, že jedinými obyvateli jsou netopýři. Okna a zdi byly potřísněné jejich trusem, ze kterého byl cítit čpavek. Přistihla jsem se, že si od budovy udržuju odstup, jako by se mohla znenadání zřítit. Mick si rukou zastínil oči, díval se na zašlé stěny skoro zálibně. Vysvětlil mi, že dům je pozůstatkem ze starých časů, postavili ho před více než sto lety. Naše chata byla vybavená moderními vymoženostmi, jako je topení a elektrina, ale strážnice nemohla takový luxus nikdy nabídnout. Současné obyvatelstvo si jí nevšimlo, nepoužívalo ji, jako by to byly rozvaliny roztroušené po Římě. Skomírající místo na ostrovech Mrtvých.

Odpoledne ubíhalo a my jsme se s Mickem procházeli. Byla bys překvapená, jak daleko se dá na tak malém ostrově dojít, kolikrát jsme se potulovali i několik hodin. Mick mě vedl přes poloostrov Velrybí gejzír a kopec, kterému se říká Úkryt kormoránů. Prošli jsme okolo přistávací plochy pro helikoptéry, vybetonovaného, sterilního kusu země, který na náhorní plošině působí nepatřičně. (Její existence mě nepřestává dráždit. Helikoptéra se z pevniny přivolává, jen když nastane krajní nouze. Kritický zdravotní stav. Ohrožení života. Přistávací plocha nám neustále připomíná, že jsme v nebezpečí.) S Mickem jsme minuli Alkouní rokli,

kde na hladině poklidně pluli ptáci. Uměl určit, o jaké se jedná druhy — papuchalk, ústříčnik, racek. Odpoledne bylo jasné a bez mraků, nebe bylo tak modré, že skoro bodalo do očí. Na oceánu nebyla ani vlnka, z určitých úhlů pohledu se jevil jako dvojrozměrný. Voda vypadala jako splývající látka, deka pověšená na prádelní šňůře.

Uspořádání ostrovů je mi stále záhadou. Často si prohlížím mapu připíchnutou na zdi obývacího pokoje. Jejich znázornění vyvolává dojem, že z výšky spadl kus žuly, který se při dopadu roztránil a okolo něj se rozsypaly malé ostrůvky. Na mapě jsou vytištěna roztodivná jména. Smetišť. Smrdutý oblouk. Císařova vana. Některá místa mají střízlivější názvy, odvozené od tvaru: Věžovitá rozsocha, Nízký oblouk, Cecík. Zbytek je pojmenovaný podle zvířat, která se tam vyskytují. Lachtaní jeskyně. Škeblová mělčina. Velká alkouní jeskyně. Mapu jsem studovala tak dlouho, že si to všechno pamatuju, ale když jsem venku, nemůžu se zorientovat. Vlastně si trochu myslím, že ostrovy jsou neukotvené a pokaždé, když se otočím, tak se přesunou a zaujmou nová místa někde jinde.

Konečně jsme s Mickem zdolali Majákový vrch. Byla jsem opatrná. Je to nejvyšší hora na ostrově. Výstup nám zabral víc času, než jsem čekala. Mick šel raději za mnou a jistil mě zezadu. Za chvíli jsem byla propocená, stáhla jsem si bundu a uvázala si ji okolo pasu. Pevnina se vzdalovala. Viděla jsem Lucy a Foresta, mířili společně k chatě, vypadali jako miniaturní figurky, papírové panenky. Nakonec jsem celá zadýchaná došla ke schodišti vytesanému ve skále.

Vstoupila jsem do majáku a zašklebila se. Zdi byly tak potřísněné guánem, že připomínaly malby Jacksona Pollocka. V rozích se choulil lišejník a mech. Ale výhled stál za to. Ať jsem se podívala jakýmkoliv směrem, viděla jsem

na míle daleko, sice ne až úplně do Kalifornie, ale přes celé souostroví ano. Poprvé jsem mohla pořádně prozkoumat, co leží na severu. Jako by se tam z hlubin oceánu drala obrovská ruka, půlměsíc žulových vrcholků. Nedočkávkou jsem si přichystala foťák. Mick něco říkal, ale já jsem ho neposlouchala. Měla jsem dojem, že na severních ostrůvcích působí jiné gravitační zákony. Světlo bylo fantaskní, vytvářelo mozaiku stínů rozsypanou po vlnách. Jeden skalnatý výběžek zářil zlatě, další byl černý a prázdný jako noční nebe. Ježatý oblouk připomínal hřbet stegosaura. Teleobjektivem jsem viděla ve vodě těla. Lachtani hřivnatí dováděli v místech, kam se nikdy žádná loď neodváží.

„...nejradši tvůj pokoj,“ říkal Mick. „Vypadá to, že mu dává přednost. Forest tvrdí, že by v něm nebydlel za nic na světě.“

„Aha,“ odpověděla jsem a upravovala jsem ostrost.

„Nechci tě strašit. Jenom tě na to chci upozornit. Forest ji samozřejmě osobně neviděl. Na rozdíl ode mě.“

„Hm.“

„Posloucháš mě vůbec, Myší kožíšku?“

Usmála jsem se. Tuhle přezdívku mi zlomyslně udělila Lucy, jako kdyby mě to nešťastné setkání s typicky místními hlodavci mělo poznamenat na celý život. Když mi tak ale říkal Mick, znělo to jinak. Bylo to něco jako náš interní vtip.

Jména mají moc. Vždycky jsem tomu věřila. Neznám žádnou Annu, která by nebyla trpělivá a vlídná. Karen bývá většinou rozumná a spolehlivá, zato Shane je potíživka. A žena jménem Melissa je vždycky trochu šílená.

Tady na ostrovech mi tedy očividně přidělili roli potrhle ženské. Ostatní mi pořád říkají Melisso. Ještě nepřišel ten správný okamžik, kdy bych je mohla opravit. Nejprve mi to připadalo nezdvořilé, a když uplynulo pár dní, měla

jsem pocít, že jsem čekala až moc dlouho. Teď by bylo těžké přiznat, že jsem dva týdny reagovala na cizí jméno. Mick mi většinou říká *Mel*, což se mi docela líbí. Pro Lucy jsem *Myší kožíšek*. Pro Galena jsem *ty*. Forest se mnou nemluví a Andrew mě oslovuje *Melisso* a vždycky přitom zasyčí jako had.

Zajímavou výhodou mého cestování je, že mezi novými lidmi můžu přijmout novou totožnost. Něco takového se mi stalo bez výjimky úplně všude. Během pobytu v deštěném pralese, kdy jsem byla neustále promočená a rozpalená a celé dny se krčila v úkrytu, abych udělala aspoň obстойný snímek plachých rajek, jsem předstírala, že jsem odolná a pohodová. Na Arktidě — byla mi tenkrát neuvěřitelná zima, cítila jsem se osamělá, polární záři jsem fotila v jakémisi halucinogenním poblouznění a měsíc byl můj starý známý — jsem předstírala, že jsem vyrovnaný samotář. Na ostrovech jsem se v tomto ohledu ještě zdokonalila.

„Mluví o duchovi,“ ozval se Mick. „Dávej pozor, je to důležité.“

Bez námitek jsem ho poslechla. Opřeli jsme se o zábradlí, vítr mi chtěl rozepnout límec a cuchal mi vlasy.

„Kdysi dávno na těchhle ostrovech umírali lidé,“ řekl Mick. „Hodně lidí.“

Ztěžka jsem polkla. „Já vím. Ostrovy Mrtvých.“

„V minulosti vypadalo tohle místo jinak. Nebyla to mořská rezervace. Nebyli tu žádní biologové.“

„To taky vím,“ odpověděla jsem. Koneckonců jsem si toho před příjezdem spoustu nastudovala.

„Všechny tenkrát zajímalo, jestli by se tady nedalo najít něco cenného. Obchodníci s kožešinami lovili zvířata. Námořníci si tu zakládali tábory. Zlatokopové se hrabali v zemi,“ pokračoval se zachmuřenou tváří Mick. „Trvalo to několik desetiletí. Byli tady piráti. Zloději vajec. Ru-

sové. O žraloky ani o tuleně se nikdo nestaral. Všem šlo jenom o prachy.“

Zkusila jsem si ten výjev představit. Shlížela jsem na travnatou plošinu a v duchu na ní viděla plno lidí. Bylo těžké uvěřit, že ostrovy byly plné cizinců. Dokonce ani mně, fotografce přírody, jejíž nejnebezpečnější zbraní je fotoaparát, sem málem nepovolili vstup. V současnosti je místo velmi dobře střežené. Spadá pod ochranu státních úřadů. Země, moře, a především zvířata se považují za drahocenné, omezené zdroje. Lov zvěře je něco nepředstavitelného. Odhazování odpadků nepřipadá v úvahu. Nezvaní hosté můžou jít do vězení. Značný odstup si musejí udržovat dokonce i výletní lodě, které sem připlouvají z Kalifornie kvůli pozorování velryb. Ostrovy představují ekosystém ponechaný vlastnímu osudu, chráněný, nedotčený, nezměněný.

Zvedl se vítr a pohládl mě po kůži. Otřásla jsem se, ale Micka to neznepokojilo.

„Nikdo tu nezůstal dlouho,“ prohlásil. „Ostrovy byly až moc nebezpečné. Lidi si tu zlámali kosti, podchladili se, utopili. Pár jich sežrali žraloci. Nikdo tady nevydržel.“ Zavrtěl hlavou. „Jedni odsud utekli, aby si zachránili život. A pak se sem nastěhovali další. Postavili tábořiště. Lovili zvířata. Chovali se jako hlupáci. Pokaždé to bylo stejné. Brzy se přihnaly bouře a oni začali umírat. Za pár měsíců vzali roha.“

Ostrovy je zkratka všechny přemohly, jednoho po druhém, pomyslela jsem si s pocitem nezasloužené pýchy. Loupeživé hordy se jako spráskaní psi vrátily tam, odkud přišly. Zvedla jsem zrak k horizontu. Tvořil jasnou linii mezi nebeským blankytem a sytou modří jako přeložený papír.

Mick si povzdechl. „Populace alkounů zanedlouho vísela na vlásku. Lachtani skoro vymřeli.“

Neuklidně jsem se ošila a Mick do mě štouchl.

„Nevrť se,“ řekl. „Už jsem skoro u konce. Tohle všechno je jenom kulisa.“ Na chvíli se odmlčel. „Víš, ti lidé tu něco nechali.“

Podívala jsem se mu do očí.

„Tělo,“ prohlásil Mick hlasem o oktávu nižším. „Ženskou kostru. Našli ji v jeskyni.“

„V jeskyni,“ zopakovala jsem.

„Mohla to být žena nebo dcera nějakého piráta. Nebo aleutská otrokyně. Nikdy se nikomu nepodařilo zjistit, jak se jmenovala. Dokonce ani není jisté, jaké byla národnosti. Mohla v té jeskyni ležet rok, deset let nebo století.“ Mick mě dloubl do žeber a málem mě přitom povalil. „Tělo odvezli. Někde ji řádně pohřbili. Ale...“ vztyčil ukazováček, „její duch je stále tady, na Jihovýchodním Farallonu.“

„Začínáš z toho dělat strašidelnou táborovou historku,“ prohlásila jsem.

Mick přešel mou poznámku bez povšimnutí. „Jejího ducha tu mockrát zahlídli. Po nocích se v bílých šatech potuluje okolo chaty. Lidi slyšají její kroky. Teplé večery dokáže změnit na studené.“ Gestikuloval čím dál živěji, proto jsem raději rychle ustoupila. „Duch v prázdných pokojích pohybuje věcmi. Shodí talíř ze stolu nebo posune obrázek na zdi. Spícím lidem šeptá do uší.“ Zhluboka se nadechl a triumfálně dodal. „Já sám jsem ji viděl.“

„Děláš si srandu?“ vyjekla jsem.

Mick se odmlčel a já jsem ho se svraštěným obočím pozorovala.

„Jednou v noci,“ začal, „jsem šel do chaty. Stalo se to loni někdy na jaře.“ Znovu se odmlčel. „Byl to dlouhý den. Umřelo jedno tulení mládě a jeho matka ho oplakávala. Nemohl jsem na to přestat myslet. Měl jsem zavařený mozek. Nebyl jsem ve své kůži. Potom jsem se podíval nahoru a v tvém pokoji jsem někoho uviděl.“

„V mém pokoji?“

„Duch má nejradši tvůj pokoj,“ usmál se rošťácky. „Neříkal jsem to? Byla to hubená a velmi bledá postava. Stála u okna a dívala se ven. V tu chvíli mi to nepřišlo zvláštní. Ale když jsem vešel do chaty, ukázalo se, že tam nikdo není. Celé odpoledne tam nikdo nebyl.“

Proti své vůli jsem cítila, jak mi běhá mráz po zádech.

Uvědomuju si, že fotografování je od svých počátků silně svázáno se zemřelými. Nebo spíš s nemrtvými. Často se říká, že se na vyvolaném filmu ukáže duch — pro lidské oko je v tu chvíli neviditelný, objeví se až později v temné komoře. Sama jsem pár takových snímků viděla. Vznášející se bledé tvary. Siluety, které nejde vysvětlit nastavením clony ani expozicí. Rozmazané postavy na druhé straně prázdné místnosti.

„Věřím ti,“ hlesla jsem. „Věřím na duchy.“

Mick se na mě podíval pohledem, který jsem si neuměla vysvětlit. Zvedla jsem fotoaparát a namířila ho dolů z kopce na chatu. Pak jsem zmáčkla spoušť.

5

Překvapeně jsem zjistila, že se to už stalo. Popravdě řečeno se to stalo tohle ráno: probudila jsem se za úsvitu a měla jsem pocit, že ostrovy dobře znám.

Během svých cest jsem to už zažila, ale nikdy mě to neomrzelo. V poušti mi chvíli trvalo, než jsem se vyrovnala s vyprahlým vzduchem. V tropech jsem si musela zvyknout na pronikavou vůni stromů, na oslepující spršky horkého deště. Jednou jsem žila v jeskyni a týden cvakala fotky netopýrů. I tehdy jsem si nakonec přivykla na zápach guána, kapání vody, na pronikavou temnotu, která se ke mně plížila podél stěn. Proces sbližování je vždycky stejný. Z cizího se stane důvěrně známé, co bylo podivné, je najednou běžné. Jiskřící útroby světa jsou obrácené naruby.

Jen vzácně se mi to ale stalo tak rychle jako tady. Ráno jsem otevřela oči a byla jsem ráda, že jsem tady.

Potom jsem ale zdola uslyšela sténání a vzdychání. Okamžitě jsem si natáhla džíny a vyběhla na chodbu. Lucy a Andrew bydlí přímo pode mnou. Je to jediný pár obývací chaty.

Vím, že tě to bude zajímat. Vždycky jsi začínala číst *New York Times* od svatebních oznámení. Dobře si to pamatuju. Myslela sis, že dokážeš s velkou přesností předpovědět, který novomanželský pár čeká dlouhá budoucnost. Ve svých odhadech jsi zohlednila ohromné množství faktorů. Jestli už za sebou některý z nich měl manželství. Jestli byl jeden z nich výrazně starší, atraktivnější nebo majetnější. Jestli jejich řeč těla na fotografii vypovídala o uvolněnosti nebo o rozpacích. Jako logicky uvažující dítě jsem tě upozorňovala na to, že nemáš jak své domněnky dokázat. Mohla jsi spekulovat, jak jsi chtěla, ale nikdy jsme to nemohly vědět jistě. I přesto zůstala tvá víra ve vlastní předpovědi nezvratná.

Podělím se tedy s tebou o fakta, která jsem o farallonských hrdličkách sesbírala, a ty můžeš sama rozhodnout, jestli jako pár obstojí. Lucy a Andrew jsou stejně staří, je jim něco přes dvacet, jsou asi o deset let mladší než já. Vypadají vedle sebe zvláště. Ona je ten typ ženy, které by padl oděv a role americké pionýrky stloukající máslo. Je baculatá, má plnou, dobře stavěnou postavu, její tvář je růžová a zdravá jako jablko. Je téměř krásná. V určitém světle, ze správného úhlu vyzařuje pomíjivý půvab. Většinou je ale robustní, srdečná a vlídná.

Zato Andrew je jako ledovec. Je celý bledý, má plavé vlasy a bílomodré oči, skoro jako albín. Povahu má také chladnou. Za poslední měsíc jsem ho neviděla projevit jiné emoce než jakési ironické pohrdání hodné výrostka. Neustále nosí karmínovou pletenou čepici se symbolem zlatého fénixe. Má ji naraženou hluboko do čela, takže vzbuzuje dojem otráveného pubertáka. Jeho poznámky v deníku jsou vtipné, ale kousavé. *Významný výzkum potvrdil, že oceán je zlý*, napsal tam jednou ráno. A další den: *Záchraná loď stále nezachytila můj signál. Nesmím se vzdát naděje*.